

SARAH
MONZON

BROM BEREN EN

LIEFDES BRIEVEN

ROMAN

‘Dat meen je niet,’ zeg ik, en mijn stem druipt van twijfel als ik de berg metaal in me opneem die een hoekje van de parkeerplaats van de bibliotheek staat te bevuilen. Het mormel ziet eruit alsof het dringend moet worden weggesleept naar de eeuwige jachtvelden van de schroothoop, en niet als een voertuig dat zich opmaakt voor een reïncarnatie als onze nieuwe Boekmobiel.

‘Ik ben bang dat het hem dodelijke ernst is, Hayley,’ verzucht Evangeline. We staren beiden naar wat ter plekke mijn nieuwste, grootste nachtmerrie is geworden, en daarmee de plek heeft ingenomen van mijn irrationele maar terugkerende angst om klem te komen zitten in de ‘It’s a small world’-attractie in Disney World.

‘Misschien moeten we het woord “dodelijk” maar liever niet gebruiken,’ huivert Martha rechts van mij.

Ik sta tussen de andere twee bibliothecarissen van ons kleine stadje in, alle drie verbijsterd, terwijl we nog steeds chocola proberen te maken van dat... dat... ding daar, dat lukraak voor ons geparkeerd staat. Toen Marge van de gemeente vorige week langskwam om te zeggen dat ons vanochtend een verrassing zou staan te wachten, had onze verbeelding in geen miljoen jaar dít kunnen bedenken.

En laat me even duidelijk zijn: wij hebben dus wel verbeelding op olympisch niveau, hè. We zijn nou eenmaal bibliothecarissen. We worden dagelijks min of meer gemarineerd in verzonnen werelden, en toch zijn ook wij nu echt overvallen.

‘Ja, nieuwe regel. Dodelijk, en al zijn synoniemen, zijn niet langer onderdeel van ons vocabulaire als we verwijzen naar...’

Ik gebaar met een hand naar het gevaarte voor ons, die hoop schroot. De lak bladdert af en vertoont barsten, elke chroomrand gaat gebukt onder een alarmerende hoeveelheid roest, en ik kan me niet voorstellen dat de onderdelen onder de motorkap op de een of andere manier in betere staat verkeren.

En toch heeft dat ding wel een naam nodig.

Ik gebaar opnieuw in de algehele richting van het gevaarte. ‘Cletus.’

Martha’s hoofd schiet mijn kant op, haar karamelkleurige ogen groot van ongeloof. ‘Clétus? Serieus?’

Evangeline grinnikt zachtjes. ‘Heb je dat nooit gemerkt – Hayleys afwijking om levenloze voorwerpen een naam te geven?’

Martha schudt haar hoofd. Haar krullende haar wordt met de seconde omvangrijker, met dank aan de luchtvochtigheid. ‘Oké, prima. Maar Clétus?’ Ze snuift.

Ik haal mijn schouders op, snap niet wat haar zo stoort aan die keuze. ‘Hij lijkt op een Cletus, vind ik. Jij niet?’

Ze draait zich nu volledig naar me om. We zijn niet langer drie vrouwen die één front vormen tegenover... Cletus.

Oké, het is misschien niet de beste naam ooit. Maar als ik iets ben, dan is het koppig, en dus hou ik voet bij stuk. Zeker tegenover Martha’s ongeloof.

‘De naam Cletus is van oorsprong Grieks. Het betekent illustrer – luisterrijk, vermaard.’

Nu is het haar beurt om met haar hand te zwaaien naar het ongewenste tweedehands-hier-hebben-we-niet-om-gevraagd-autogeval. ‘Ziet dat er in jouw ogen uit als “vermaard”?’

Ik pers mijn lippen op elkaar en doe of ik deze nieuwe aanwinst aandachtig bestudeer. Ik probeer een nieuwe kreun te onderdrukken door met een vingertop tegen mijn mondhoek te tikken. ‘Hij heeft een zekere.... je-ne-sais-quoi.’

‘Als je-ne-sais-quoi tetanusinjectie betekent, wel ja.’ Evangeline mompelt het in zichzelf, maar luid genoeg dat we het allemaal kunnen horen.

‘De definitie is strikt genomen “een kwaliteit die niet omschreven kan worden”, zegt Martha behulpzaam, wat natuurlijk helemaal niet behulpzaam is. ‘En dat, dames,’ – ze benadrukt haar woorden door met een vinger naar Cletus te wijzen – ‘kan omschreven worden met een hele litanie aan negatieve bijvoeglijke naamwoorden.’

‘We bevinden ons in de heuvels van zuidoostelijk Tennessee, niet op de kliffen van Santorini, dus natuurlijk bedoelde ik de hillbilly-versie van Cletus en niet de Griekse variant.’

‘Misschien moeten we een gegeven paard niet in de bek kijken.’ Evangelines stem klinkt geforceerd optimistisch.

Optimisme dat ik op dit moment niet deel.

Martha’s ogen lichten op.

‘Wisten jullie dat de eerste mobiele bibliotheken al ver voor gemotoriseerd vervoer bestonden, en dat boeken naar afgelegen regionen van de Appalachen werden gebracht met paarden als transportmiddel? Het werd het Pack Horse Library Project genoemd.’

Ik verplaats mijn gewicht. ‘Ik ben er vrij zeker van dat dit een perfect moment is om een gegeven paard in de mond te kijken. Want als dit de jaren dertig waren, dan zou het spreekwoordelijke paard dat wij net hebben gekregen, een oud, doorgezakt beestje zijn dat waarschijnlijk bij de eerste de beste lichte beklimming door zijn hoeven zakte, waarna wij – neem me niet kwalijk, ik – ergens in een uitgestrekte leegte zou stranden waar ik me wilde beesten en de elementen van het lijf moest zien te houden om niet aan honger en kou te bezwijken.’

‘Misschien doet iemand hier een tikje dramatisch.’ Martha probeert een grijns te verbergen, en faalt.

Ik zucht en laat mijn hoofd hangen. We zijn wel erg afgedwaald. ‘Leg mij eens uit waarom we Cletus hebben geërfd.’

‘Zonder te zeer uit te weiden over lokale politiek: burgemeester Breckenbridge bombardeerde – voor zijn herverkiezing – de aanschaf van een Boekmobiel tot een van zijn

campagnebeloftes. En ook al maken we deel uit van het regionale bibliotheeksysteem, dat was – vanwege onze geografische ligging en het feit dat hij van plan was om die mobiele bibliotheek te doneren – een belofte die hij kon waarmaken. Hij wist immers dat de provincie onze vestiging sowieso zou aanwijzen als uitvalsbasis van de Boekmobiel. Wat hij de brave burgers van Little Creek er even niet bij vertelde, was dat hij, toen hij het woord “Boekmobiel” gebruikte, in werkelijkheid de afgeragde, roestige, stokoude restanten van een Volkswagenbusje bedoelde dat toevallig in zijn eigen voortuin stond.’ Evangeline sist afkeurend.

‘En hoe is de verantwoordelijkheid van mobiele bibliotheecaris wederom op mijn schouders terechtgekomen?’

‘Ik kan geen handgeschakelde auto rijden,’ zegt Martha.

Ik draai me op mijn hakken om en boor wanhopig mijn vingers in Evangelines schouders. ‘Maar jij wel. Mijn neef heeft het je zelf geleerd. Ik heb je door de stad zien rijden in Tai’s Challenger.’

Misschien reageer ik inderdaad wat dramatisch, maar ik raak dat misselijke gevoel maar niet kwijt elke keer als ik mezelf achter het stuur voorstel. Alsof er op de achtergrond een onheilspellende soundtrack zou moeten klinken. Alsof, als mijn leven geschreven werd door een of ander kosmisch auteur, dit hét moment zou zijn waarop hij of zij krijsend van misplaatst geluk broodkruimeltjes achterliet die de voorbode moesten vormen van een of andere grote gebeurtenis in de nabije toekomst, met daarboven de trefwoorden ‘conflict’ en ‘de druk opvoeren’.

Evangeline maakt zich los uit mijn greep. Er speelt een nep-onschuldige glimlach om haar mond. ‘Ah ja, maar weet je... het is jouw beurt.’ Dat laatste zegt ze op een bijna zangerige toon.

Mijn mond zakt open. Het heeft me zelden meer geïrriteerd om mijn eigen woorden weer voor de voeten geworpen te krijgen dan nu.

Ze wrijft dramatisch over haar kin. ‘Ik kan me een moment

herinneren waarop ik jou vroeg om mij te helpen inzake een of ander beest dat klem leek te zitten in de inleverautomaat. Weet je nog wat jij toen tegen mij zei?’

‘Dat het jouw beurt was,’ pers ik er met enige tegenzin uit, en steek vervolgens gefrustreerd mijn handen in de lucht. ‘Maar dit is anders!’

Evangelines getatoeëerde wenkbrauwen kruipen heel langzaam omhoog. ‘Misschien had ik wel een injectie tegen honds-dolheid nodig. Wie weet heb jij nu een tetanusspuitje nodig. Volgens mij staan we quitte.’

Ik pers mijn lippen op elkaar om de milde verwensing binnen te houden die nu heel graag naar buiten wil komen. Geen vloek hoor, meer een soort... bezwering? Maar ook weer niet zo erg als voodoopoppetjes en dergelijke. Wij bevinden ons hier weliswaar in het Zuiden, maar New Orleans-zuidelijk is echt een heel ander verhaal.

Maar soms wens ik gewoon dat de medemens wat mild ongemak overkomt. Zoals: *moge je Tupperwarebakjes en -deksels nooit bij elkaar passen*. Ik wil niet dat iemand die mij matig irriteert, iets ernstigs overkomt. Maar het idee dat het leven misschien een tikkie ongemakkelijk voor ze wordt, dempt tenminste iets van mijn negatieve gevoelens voor hen op dat moment.

Ik wens dat soort dingen nooit voor mijn vrienden. Echt nooit. En Evangeline is een van mijn beste vrienden.

Burgemeester Breckenbridge daarentegen... o ja, die verdient absoluut een beheksing.

Mijn mondhoeken krullen op. *Burgemeester Breckenbridge, moge u voor de rest van uw leven slechts één velletje papier op de wc-rol aantreffen*.

‘Waarom ziet ze eruit alsof ze een kwaadaardig plan aan het smeden is?’ brult-fluistert Martha vanuit een mondhoek.

Evangeline steekt een hand op om haar ogen af te schermen voor de zon, en knijpt ze tot spleetjes. ‘Is het wraak-kwaadaardig, of we-werpen-de-regering-omver-kwaadaardig?’

‘Eh...’ Martha fronst. ‘Allebei?’

Evangeline laat haar hand weer zakken en tikt met haar middelvinger en duim tegen mijn voorhoofd. 'Ik hou van je, Hayley, maar ik heb niet het geld om een borg op te hoesten om je uit de gevangenis te houden, dus gewoon niet doen. Oké?'

'En bedankt. Ik was heus geen misdaad aan het beramen, hoor. Fijn om te weten hoe jullie echt over mij denken.'

'Ik denk echt dat jij een natuurkracht bent om rekening mee te houden.' Evangeline steekt haar arm door de mijne.

'Zoet als een stuk perziktaart, maar met een flinke scheut whisky erdoorheen.' Aan de andere kant steekt Martha ook haar arm door de mijne.

Wederom staan we oog in oog met Cletus en de dreiging die van hem uitgaat.

Ik adem diep en bemoedigend in en laat de lucht langzaam weer ontsnappen.

'Goed, ik denk dat Cletus en ik elkaar dan maar beter moeten leren kennen. Misschien kunnen we voor onze werkrelatie wel tot een of andere overeenkomst komen.' Ik probeer vrolijkheid in mijn stem te leggen. 'Hij belooft niet met pech langs de weg te komen staan waardoor ik ergens strand, en ik zal niet vergeten om de handrem aan te trekken in de stiekeme hoop dat hij van de heuvel rolt.'

'Zo mag ik het horen?' Martha's stem schiet de hoogte in aan het eind van haar zin. 'Goed dames, ik moet weg voor het kleuterleesuurtje.' Ze maakt haar arm los uit de mijne en glijdt elegant in de richting van de voordeur van de bibliotheek, als een soort boekenfee. Vind je het gek dat alle kinderen die hier komen dol op haar zijn.

Evangeline komt voor me staan. De plagerige glinstering in haar ogen is verdwenen en ze kijkt me ernstig aan. De vroege ochtendzon hangt net achter haar hoofd aan de hemel, waardoor ze meer een donker silhouet lijkt. 'Even eerlijk: ben je echt bang om in dat ding te rijden? Want als dat zo is, dan hoef je het niet te doen. Ik bedoel maar – je hebt gelijk. Ik kan inmiddels ook schakelen, en dit ding vraagt niet om een groot

rijbewijs of zo. Het staat niet echt op mijn bucketlist, worstelen met een hoop schroot die zich voordoeft als Boekmobiel en daarmee over smalle plattelandsweggetjes rijden. Maar je zou niet bang mogen zijn om naar je werk te gaan, enkel en alleen omdat burgemeester Breckenbridge een... genereuze bui had.'

Ik snuif verontwaardigd over haar gebruik van het woord genereus. Als hij al die tijd al van plan was om deze roestbak onze kant op te sturen, dan heeft de burgemeester dus aan niemand anders gedacht dan zichzelf. Maar het is ook niet eerlijk om Evangeline te vragen deze taak op zich te nemen, al helemaal niet omdat zij strikt genomen onze hoofdbibliothecaris is en al meer dan genoeg op haar bord heeft liggen. Zeggen dat het mijn beurt was, was een diplomatieke manier om mij die klus te geven. Bovendien, ik ben dan misschien een beetje nerveus – dat is zacht uitgedrukt – bij het idee dat ik Cletus verder dan drie meter moet verplaatsen, maar Evangeline heeft dit jaar al genoeg angsten onder ogen moeten zien en is dapperder geweest dan je van iemand mag verwachten. Ze heeft een aangenaam, lang respijt verdiend.

Mijn blik valt op de mooie, artistieke tattooëage op haar kale schedel; de lijntjes van het kantwerk, het bonte bloemenboeket en de opvallende afbeelding van een feniks die uit de as herrijst. Een paar maanden geleden probeerde ze te verbergen dat ze alopecia heeft, bang dat haar vrienden en de mensen in de stad haar anders zouden bekijken en zouden behandelen, enkel en alleen omdat ze al haar haar had verloren door de auto-immuunziekte. Ze had al bijna het idee opgegeven dat iemand ooit van haar zou kunnen houden, of haar mooi zou vinden gewoon zoals ze is. Maar vandaag de dag vergeet ze vaak überhaupt een van haar pruiken op te doen en showt ze trots de nieuwe tattooëage die Tai voor haar heeft gemaakt. Ik ga haar dus echt niet vragen dit in plaats van mij te doen. Zoals gezegd, Cletus besturen staat niet op haar bucketlist. Maar wel op de mijne.

Nou ja – de woorden 'Cletus besturen' staan natuurlijk ner-

gens fysiek op een stukje papier. Maar dat is makkelijk te verhelpen, aangezien ik sowieso elke dag iets toevoeg aan mijn bucketlist (als we het zo willen noemen). Letterlijk.

Elke dag begint voor mij met een leeg velletje in het kleine notitieboekje dat ik altijd bij me heb, klaar om iets op te schrijven en af te vinken, allemaal onder hetzelfde kopje: *Zorg dat het telt.*

Ik kan mijn schuld nooit terugbetalen, maar ik hoop oprecht dat ik wel iets terug kan doen.

2

Ik zit in de Boekmobiel, mijn handen omklemmen Cletus' stuur en er is nog niks naars gebeurd. Toegegeven, de sleutel steekt ook nog niet in de ontsteking en we staan nog steeds op de parkeerplaats van de bibliotheek, maar toch. Ik beschouw het als winst.

'Misschien heb ik je verkeerd beoordeeld, ouwe,' zeg ik en ik laat mijn hand over het stiksel van het leer gaan. 'Misschien ben je gewoon een klassieker die een make-over nodig heeft. Misschien is dit niet een ware afspiegeling van wat diep vanbinnen in jou schuilt.'

Een beetje als bij dat afgrijselijke omslag van Jane Austens *Persuasion*, waarop het net lijkt alsof de vleesetende plant uit de *Little Shop of Horrors* van plan is Anne Elliot te verschalken.

Ik draai mijn hoofd en bekijk de binnenkant van de Boekmobiel. In principe minder griezelig dan de buitenkant. Er hangen nette, kleine planken waarop we de boeken kunnen vervoeren en uitstallen, en er ligt een vloer in die best aardig is en er nog redelijk nieuw uitziet. Dat heeft burgemeester Breckenbridge ten minste wel gedaan voor zijn nalatenschap. Al betwijfel ik of iemand überhaupt binnen zal willen komen als de buitenkant eruitziet zoals hij eruitziet.

Hoewel mijn aanvankelijke reactie er een van bot ongeloof was, vergezeld door directe ontkenning en angst, begin ik stiekem te wennen aan het idee van een Boekmobiel. Ik zou de bibliotheekversie kunnen worden van Christy Huddleston, en boeken en kennis en geletterdheid naar onze eigen afgelegen plattelandsgemeentes brengen, zoals Cutter Gap. En wie weet? Misschien staat ergens op mijn toekomstige boekenroute wel

een Schotse arts op me te wachten, een man met duidelijke meningen en botte eerlijkheid die ook meelevend en warm kan zijn – om nog maar te zwijgen van woest knap. Kom maar op, Catherine Marshall.

Ik begin het voor me te zien, Cletus' interieur gevuld met dikke pillen en paperbacks en hardcovers. Kleine kinderen met grote fantasie die niet kunnen wachten om te worden meegevoerd naar plekken als Narnia en Zweinstein. Hun ouders op jacht naar nieuwe recepten en leesvoer om zelf even te kunnen ontsnappen, of de nieuwste non-fictie te kunnen lenen. Mensen die op dit moment geen toegang hebben tot alles wat de bibliotheek te bieden heeft, en dankzij de Boekmobiel de kans krijgen te genieten van alle voordelen van gratis wifi en media.

Ik draai me weer terug in de stoel en klop liefdevol op het dashboard. 'Ik neem alles terug wat ik heb gezegd, en ik hoop oprecht dat je me mijn te snelle oordeel niet kwalijk neemt. Jij en ik, wij worden een heel goed team samen.'

Het is meer een reflex dan een bewuste handeling die ervoor zorgt dat ik mijn hand in mijn handtas laat zakken en een notitieboekje tevoorschijn haal dat nauwelijks groter is dan mijn handpalm. Ik sla het open op de eerstvolgende lege bladzijde en schrijf de datum bovenaan. Eronder noteer ik in een keurig handschrift *Cletus besturen*, en ik weet mezelf nog net ervan te weerhouden dat gelijk af te vinken. Aangezien ik natuurlijk nog niet daadwerkelijk in hem heb gereden, of iets heb gedaan wat het leven van een ander beïnvloedt. En dat betekent dat ik dus nog op zoek moet naar mijn Goede-Samaritaanmoment voor vandaag.

Mijn duim glijdt weg, waardoor de eerdere pagina's in het boekje openvallen, met minstens één bijdrage op elke bladzij. Ik kies een willekeurige dag en traceer de woorden met een vingertop.

Mijn paraplu weggeven in een stortbui

Ik moet lachen als ik daaraan terugdenk. Ik kwam uit een winkel – het regende echt pijpenstelen – en zag een moeder met een kleuter in haar armen, die onder een luifel stond te schuilen. Ik merkte wel dat ze probeerde te beslissen of ze de regen uit zou zitten, of dat ze toch zo snel mogelijk naar haar auto moest rennen, ook al zou dat betekenen dat zowel zij als haar kind doorweekt zouden raken. Ik opende mijn paraplu en reikte haar die aan, en rende vervolgens zelf de plensbui in.

Ik blader door naar een andere pagina.

Reanimatiecursus volgen

De vaardigheden die ik daar heb geleerd, heb ik nog niet hoeven toepassen. Maar weten dat ik te hulp kan schieten en wellicht iemands leven kan redden, voelt als een van de grotere dingen die ik tot nu toe heb gedaan.

Kortingsbonnen achterlaten naast de betreffende producten in de supermarkt

Iemand voor laten gaan in de rij

Extra fooi geven met een bemoedigend briefje erbij

Kwartetten met de bewoners van het verzorgingshuis

Tai en Eva laten inzien dat ze voor elkaar gemaakt zijn

Mijn lijstje varieert in omvang en gewicht van de handeling. Op sommige dagen slaag ik er alleen maar in iets kleins te doen, iets wat relatief weinig voorstelt. Op andere dagen kan ik mezelf er bijna van overtuigen dat ik een verschil maak in de wereld.

Ik weet zeker dat een psycholoog – als iemand het ooit zou zien – uit zijn dak zou gaan over mijn notitieboekje. Zeker als hij of zij wist wanneer ik ben begonnen met het vastleggen van mijn goede daden, en waarom. Ik snap hoe het overkomt als je het hele plaatje ziet, maar ik beloof met mijn hand op mijn hart dat ik niet probeer een schuld in te lossen. Hoe zou ik dat kunnen? Het is mijn leven. Letterlijk mijn *léven*. Een zenuwcel-

schakelend, hart-pompend, adem-in-mijn-longenleven.

Of specifieker gezegd: mijn bloedreinigend, galproducerend, proteïne-en-koolhydraten-metaboliserendleven. Wat – voor het geval je dat nog niet wist – de drie belangrijkste functies van je lever zijn, al is dat ondergewaardeerde orgaan voor nog zoveel meer verantwoordelijk. Iets wat je je pas realiseert op het moment dat het dienst weigert.

Vraag mij maar hoe ik dat weet.

Drie weken voor mijn twaalfde verjaardag besloot mijn lever voorgoed te staken. Acuut leverfalen, noemden de artsen het. Tot die tijd had ik gedacht dat de genadeloze marteling van de puberteit het ergste zou zijn wat mijn lichaam met me ging uithalen.

Was het maar waar.

In plaats van me druk te maken dat iemand me Rudolf zou noemen vanwege een grote puist op het puntje van mijn neus, of de ongemakkelijke ontwikkeling van onhandige borsten die alleen maar in de weg zaten als ik aan het sporten was, of de aanpak van mijn allereerste menstruatie die natuurlijk op school kwam toen ik verder helemaal niets daarvoor in mijn rugzak bij me had, moest ik zien te accepteren dat ik misschien niet eens oud genoeg zou worden om een tiener te zijn. Zonder een nieuwe lever was mijn levensverwachting gereduceerd tot een paar weken. Hooguit.

De dag waarop ik de operatiekamer binnen werd gerold voor een transplantatie...

Daar bestaan geen woorden voor. Zelfs de meest poëtische auteur zou de caleidoscoop van gevoelens niet kunnen omschrijven die door mijn puberende lichaam flitste. Opeens hing er niet langer een acuut doodvonnis boven mijn hoofd. Je kunt iemand die jouw leven redt, niet terugbetalen. Dat is onmogelijk. Al helemaal niet als die persoon moest sterven om dat mogelijk te maken.

Maar weet je wat je wel kunt? Je kunt ervoor zorgen dat elke dag die je eigenlijk niet meer hoort te leven, meetelt. Je

kunt elke dag proberen om positieve impact te hebben op het leven van een ander, zelfs als jouw pogingen maar een schijntje zijn van wat iemand jou heeft geschonken. En dat is wat ik de afgelopen zeventien geleende jaren van mijn 29-jarige bestaan aan het doen ben.

Ik schrik me wezenloos als er op het raampje wordt geklopt, en ik grijp naar mijn keel om de gil binnen te houden die zich daaruit los probeert te maken.

Aan de andere kant van het raampje staat Tai, een treiterige grijns op zijn gezicht.

Ik steek mijn hand uit naar de deurhendel en duw vervolgens het portier open met genoeg kracht om mijn neef vol tegen zijn schouder te raken. Maar de scharnieren protesteren nogal luid, wat hem genoeg tijd geeft om de volle impact van mijn aanval te ontwijken.

‘Daar moeten we misschien wat WD-40 op doen,’ zeg ik. Ik wil niet toegeven dat hij me heeft laten schrikken, want daar zou hij alleen maar van genieten.

Tai haakt zijn duimen in de lusjes van zijn riem en wiegt op zijn hakken naar achteren terwijl hij zijn blik over Cletus laat gaan. ‘Zoals dat ding eruitziet, zou een volledig WD-40-bad nog weinig uitrichten.’

‘Ik kan me niet herinneren dat ik jou om een mening heb gevraagd.’ Ik snuif verontwaardigd. Toegegeven, een uur geleden heb ik misschien iets vergelijkbaars gezegd, maar dat was voordat ik Cletus leerde kennen. De situatie is anders nu.

Tai bestudeert me, zijn hoofd een beetje schuin.

Ik steek uitdagend mijn kin in de lucht.

Hij slaakt een vermoeide zucht. ‘Angel zei dat je dit ding een naam hebt gegeven?’

Angel is Tai’s koosnaampje voor Evangeline. ‘Tai, Cletus. Cletus, Tai.’ Ik beweeg mijn hand van de een naar de ander als ik ze aan elkaar voorstel.

Tai onderdrukt een lach, maar levert verder geen commentaar. Hij is voor mij meer een tweede broer dan een neef, en

hij is dus vertrouwd met deze specifieke afwijking van mij. Toen ik klein was, had ik een hoelahoep die Leilani heette en een plantenpot die ik Alex noemde. Mijn eerste auto doopte ik Ruth, wat ik best slim van mezelf vond vanwege de Bijbelse Ruth, die immers tegen haar schoonmoeder zei: ‘Waar jij gaat, ga ik ook.’ Je begrijpt wat ik bedoel.

‘Rijdt-ie?’ Tai duwt met de neus van zijn schoen tegen een voorband.

‘Ik kan je zeggen dat Cletus wereldrecordhouder is in de vijfhonderd meter sprint, ja.’

‘Hayley.’ Hij kijkt me met een uitgestreken gezicht aan.

Ik imiteer zijn blik. ‘Tai.’

Hij woelt met zijn hand door zijn haar en lijkt plaatsvervangend nerveus. Snap ik. Ik vreesde immers ook voor mijn leven.

Oké, toegegeven. Ik vrees nog steeds voor mijn leven.

‘Iemand heeft dit ding hierheen gekregen, toch? Ik weet zeker dat Cletus zijn magie verborgen houdt onder de motorkap. Een lelijk eendje dat wacht op zijn grote transformatie.’

Tai snuift.

‘Weet je, ik heb toevallig iemand in de familie die heel creatief is.’ Ik spring uit de bus en sluit het portier achter me.

Zijn ogen worden groter en hij steekt zijn handen op alsof hij zich overgeeft. ‘Dat idee kun je direct op je buik schrijven. Dat is niet hetzelfde.’

‘Appels, peren.’

‘Appels en watermeloenen, beter gezegd. Creatief zijn met tatoeages is niet hetzelfde als creatief een auto kunnen oplappen – het zit niet eens in hetzelfde universum, en dat weet jij ook.’

Ik kijk hem alleen maar aan en sla mijn armen over elkaar.

Tai en ik hebben een sterkere band dan Elliot en ik, hoewel Elliot mijn echte broer is. Dat heeft deels met leeftijd te maken. Tai en ik schelen maar zes maanden, terwijl Elliot zich pas in ons gezin aandiende toen ik al naar de kleuterschool ging. En deels misschien ook wel met de-dood-te-vlug-af-zijn. Tai had zwaar astma toen hij opgroeide, en tante Missy maakte zich

grote zorgen dat hij elk moment kon stoppen met ademen. Daarom probeerde ze hem zoveel mogelijk in een soort bubbel te houden. Toen ik ziek werd, was Tai een van de weinige mensen die het snapte. Die begreep wat ik dacht en voelde. We waren niet echt telepathisch, maar er waren veel momenten waarop we na een enkele blik al wisten dat de ander gered moest worden.

En die blik werp ik hem nu toe.

Hij zucht en laat verslagen zijn hoofd hangen. 'Oké. Ik zal zien wat ik kan doen.'

'Je bent de allerbeste.' Ik grijns, ga op mijn tenen staan en druk een zoen op zijn wang.

'Ja ja, dat heb ik vaker gehoord. Meestal vlak nadat je me hebt weten over te halen iets te doen waar ik helemaal geen zin in heb.'

Ik lach. 'Alsof je het anders zou willen.' Ik klop op zijn schouder en loop dan langs hem heen naar de bibliotheek. Die boeken zetten heus zichzelf niet op hun plek.

'Hé, Hales?'

Ik blijf halverwege staan en draai me om. 'Ja?'

'Pas je een beetje op, als je in dit ding rijdt?'

Ik grijns geruststellend naar hem. 'Maak je geen zorgen. Cletus zal goed op me passen.'

SOMMIGE LIEFDESVERHALEN BEGINNEN MET PECH ONDERWEG

Hayley Holt wil er na haar levertransplantatie alles aan doen om iets terug te geven aan de mensen om haar heen. Dit doet ze door rond te trekken in een krakkemikkige boekmobiel en haar liefde voor verhalen door te geven. Haar grootste angst? Dat het gammele ding het begeeft en van een berg stort. Zó erg loopt het gelukkig niet af, maar wanneer de bus strandt en een rotsverschuiving de terugweg blokkeert, scheelt het niet veel. Haar enige redding is de norse monteur Levi.

Levi Redding is erg gesteld op zijn rust. Een boekmobiel weer aan de praat krijgen is voor hem geen probleem; het eindeloze geklets van Hayley wel. Maar omdat Hayley voorlopig vastzit, zijn de twee tot elkaar veroordeeld. Tussen het gekibbel door bloeit er een voorzichtige vriendschap op. Is er voor hen misschien ook een gelukkig einde weggelegd – of gebeurt dat alleen in Hayleys boeken?

SARAH MONZON schrijft feelgoodromans met herkenbare personages die je zo in je hart sluit. Ze geniet van de schoonheid van de wereld om haar heen en woont samen met haar man en kinderen in de Verenigde Staten. Eerder verscheen van haar *Ezelsoren* en *muurbloempjes*.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 302

9 789029 741071